

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/159/2017
Identifikačné číslo spisu: 1710214949
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1710214949.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého E. M., narodeného N. XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, odbor sociálnych vecí a rodiny, Moyzesova 2, Pezinok, dieťa rodičov: matky E. M., bývajúcej v E., zastúpenej JUDr. Ivanou Zmekovou, so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Zámocká 18 a otca E. M., bývajúceho v J., zastúpeného advokátkou JUDr. Barborou Jasenovcovou, s o sídlom advokátskej kancelárie v Hrubom Šúre 247, o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 12 P 506/2010, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2016 sp. zn. 11 CoP 638/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. septembra 2015 č. k. 12 P 506/2010-656 uložil otcovi povinnosť uhradiť titulom vyživovacej povinnosti na maloletého E. M., nar. N. XXXX za obdobie od 21. decembra 2010 do 31. mája 2014 sumu 8 120 eur, ktorú sumu je povinný splácať k rukám matky, počnúc dňom 1. októbra 2015 vždy do 15. dňa v mesiaci sumou 250 eur pod následkom straty výhody splátok. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Po právnej stránke aplikoval § 62 ods. 2, 3, 4, 5, § 65 ods. 1 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine a mal za preukázané, že otec na výživu syna od decembra 2010 do mája 2014 poukázal sumu 1 480 eur, ktorá suma bola započítaná do ročného výživného. Pri určení výšky výživného prihliadal na potreby maloletého a zárobkové možnosti rodičov maloletého. Z dokazovania vyplynulo, že matka od narodenia dieťaťa nepracuje, je evidovaná na úrade práce, stará sa o maloletého a len príležitostne si privyrába upratovacími prácami v sume približne 200 eur, má príjem len z rodičovského príspevku, finančne jej pomáhajú rodičia, zdravotný stav dieťaťa je narušený, so synom bola na predĺženej materskej dovolenke a otec maloletého začal na jeho výživu prispievať až na základe nariadeného predbežného opatrenia. Otec maloletého je samostatne zárobkovo činná osoba, spoločník v obchodnej spoločnosti, podniká od roku 2005. Jeho zárobkové možnosti a schopnosti odôvodňujú, aby

v rozhodnej dobe prispieval na dieťa sumou 300 eur mesačne. Zročné výživné vyčíslené za obdobie od 21. decembra 2012 do 20. mája 2014 v sume 12 300 eur vyčíslił odpočítaním uhradeného výživného otcom vo výške 4 180 eur sumou 8 120 eur, ktorú povolil otcovi splácať formou splátok v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p. O trovách konania rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom z 22. novembra 2016 sp. zn. 11 CoP 638/2015 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že otec je povinný uhradiť titulom vyživovacej povinnosti na maloletého E. M., nar. N. XXXX za obdobie od 21. decembra 2010 do 31. mája 2014 sumu 8 116 eur, ktorú sumu je povinný splácať k rukám matky, počnúc dňom 1. decembra 2016 vždy do 15-teho dňa v mesiaci sumou 250 eur pod následkom straty výhody splátok. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci potrebné dokazovanie, vec správne právne posúdil a vyvodil z nej aj správny právny záver; v odvolaní neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k opodstatnenosti nároku. K námietke otca o údajnom porušení práv účastníka konania, keď okresný súd konal v neprítomnosti otca (§ 101 ods. 2 O.s.p.) odvolací súd uviedol, že žiadosť o odročenie pojednávania nespĺňala zákonom požadované náležitosti (lekárska správa podľa § 119 ods. 3 O.s.p.) a nebola podaná včas, teda bez zbytočného odkladu, odkedy sa otec dozvedel o nemožnosti dostaviť sa na pojednávanie. Akcentoval, že od prevzatia predvolania na pojednávanie právnu zástupkyňou otca a dátumu pojednávania uplynula doba takmer dvoch mesiacov. Otec mal dostatočný priestor na zabezpečenie zodpovedajúcej lekárskej správy k návrhu na odročenie pojednávania v prípade, ak sa nemohol na pojednávanie dostaviť. Napokon, otec je v konaní zastúpený právnu zástupkyňou na základe udelenej plnej moci, bol v konaní riadne vypočutý a mal poskytnutý priestor na prípadné predloženie ďalších dôkazov alebo písomné vyjadrenie sa k predmetu sporu. Krajský súd uzavrel, že otec svoju neúčast na pojednávaní neospravedlnil z náležitého dôvodu z a splnenia podmienok ustanovených v § 119 O.s.p., preto sa nestotožnil s jeho námietkou o porušení jeho práv na spravodlivý proces ako účastníka konania. K meritu veci odvolací súd uviedol, že odvolanie otca považuje za nedôvodné, preto sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím okresného súdu a jeho odôvodnením, v ktorom sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s o všetkými dôkazmi a skutočnosťami, ktoré boli v konaní predložené a preukázané a podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k uloženej povinnosti otcovi uhradiť na maloletého zročné výživné. Krajský súd doplnil, že vyživovacia povinnosť rodiča k maloletému dieťaťu je prvoradá povinnosť každého rodiča a tento si ju musí plniť na úkor svojich osobných potrieb. Dal do pozornosti, že určenie výživného od 21. decembra 2010 nemožno posudzovať ako určenie výživného za tri roky späť, keďže súd prvej inštancie určil výživné správne, od podania návrhu matky, pričom skutočnosť, že konanie prebiehalo viac rokov, nemôže mať za následok nepriznanie tohto výživného, keď matka zabezpečovala starostlivosť o dieťa s vážnymi zdravotnými problémami, jej príjem bol značne obmedzený a otec podnikal a mal možnosti prispievať na výživu dieťaťa dobrovoľne aj vyššou sumou aká bola určená predbežným opatrením. Záverom uviedol, že po prepočítaní predstavuje zročné výživné 8 116 eur. Keďže celková výška zročného výživného bola nesprávne vypočítaná (300 eur mesačne x 41 mesiacov = 12 300 eur + alikvótna časť výživného za mesiac december 2010 vo výške 96 eur [od 21. októbra 2010 - 9,96 eur x 10 dní, t. j. spolu 12 369 eur, z ktorej sumy bolo potrebné odpočítať výšku výživného platené otcom za rozhodujúce obdobie v celkovej sume 4 280 eur]), odvolací súd vychádzajúc z takto zistených skutkových okolností zmenil rozsudok okresného súdu podľa § 388 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“) účinného od 1. júla 2016, keď dospel k záveru, že súdom prvej inštancie bola nesprávne vypočítaná suma zročného výživného. Zmenou rozhodnutia vznikla súčasne potreba zmeny určenia dátumu povinnosti otca splácať výživné od 1. decembra 2016, vzhľadom na dátum rozhodnutia odvolacieho súdu. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, zákona č. 161/2015 Z.z. (ďalej len „CMP“), v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého (ďalej aj „dovolaťel“) dňa 10. marca 2017, t. j. za účinnosti nových civilných kódexov CSP, resp. CMP. Prípustnosť dovolania odôvodňoval aplikáciou § 420 písm. f/ CSP, pretože podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že konanie na odvolacom súde sa uskutočnilo bez nariadenia odvolacieho

pojednávania a dňa 22. novembra 2016 bol vydaný rozsudok na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie. Uviedol, že pojednávanie na súde prvej inštancie sa dňa 3. septembra 2015 konalo v jeho neprítomnosti napriek tomu, že právna zástupkyňa včas ospravedlnila jeho neúčast' na pojednávaní a požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu pokračujúcej práceneschopnosti, ktorá nebola ukončená pre vážne zhoršenie zdravotného stavu dovolateľa. Poukázal na skutočnosť, že 2. septembra 2015 bol n a lekárskom vyšetrení, ktorá skutočnosť ho ovplyvnila natoľko, že jeho (poúrazový) stav nebol stabilizovaný a nedokázal sa kvalifikovane vyjadrovať k závažným záležitostiam na súdnom konaní. Doklad o trvaní práceneschopnosti bol okresnému súdu predložený 9. marca 2015. Uviedol, že práceneschopnosť trvala od februára 2015 do 30. augusta 2016 a hoci o pojednávaní na okresnom súde vedel, nemohol sa ho zo zdravotných dôvodov zúčastniť. Pojednávanie na súde prvej inštancie sa uskutočnilo ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (pozn. dovolacieho súdu: zákona č. 99/1963 Z.z. účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom každého účastníka konania, a to v každom štádiu procesu. Poukázal na § 101 ods. 2 O.s.p. a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Cdo 2/2011. Namietal postup okresného súdu, aj postup odvolacieho súdu ohľadom náležitého zistenia skutkového stavu. Okrem iného uviedol, že má ďalšiu vyživovaciu povinnosť a po vážnom úraze je odkázaný na lekársku starostlivosť, pričom nie je schopný pracovať. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav a proces dokazovania (ukončenie bez vypočutia otca a možnosti vyjadrenia sa k veci) a závery dokazovania súdov oboch inštancií. Žiadal zrušiť rozsudok okresného i krajského súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, taktiež požadoval odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Matka maloletého v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žiada dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť alebo v prípade, ak dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie otca je prípustné, matka navrhuje dovolanie v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

5. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie ponecháva na zvážení súdu.

6. Konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností patrí medzi konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých a je mimosporovým konaním, ktoré je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 111 a nasl. CMP. Podľa § 2 ods. 1 CMP ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. To platí i pre konanie o dovolaní. Keďže CMP neustanovuje inak, bolo potrebné na dovolacie konanie v danej veci subsidiárne aplikovať CSP.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník (otec), zastúpený advokátom, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané, bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. V danom prípade dovolateľ namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) uskutočnením konania na odvolacom súde bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vydaním rozsudku na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, keď pojednávanie na súde prvej inštancie sa dňa 3. septembra 2015 konalo v jeho neprítomnosti. Namietal postup okresného súdu v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p., aj postup odvolacieho súdu ohľadom náležitého zistenia skutkového stavu a nedostatkami v procese dokazovania (najmä povrchné oboznámenie sa s obsahom spisu a listinnými dôkazmi, neobjektívny prístup k posudzovaniu dôkazov súdmi).

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ak dôvodom na odročenie pojednávania bol zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musel obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (viď bližšie § 119 ods. 3 O.s.p.). Súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. mohol uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitosť dôvodu sa posudzovala vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súd nebol a nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania. Dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. mohol byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá bola vo vzťahu k prebiehajúcej súdnej konaní a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedliteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým bola a je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p., § 119 O.s.p., § 157 CSP, § 31 CMP, § 183 CSP), posudzoval a posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu.

13. V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky bolo publikované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 130/2012 pod R 132/2014 [jeho právna veta znie: „V zmysle § 119 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2012 je zdravotný stav účastníka konania dôvodom na odročenie pojednávania len ak je súdu, a to už spravidla pred rozhodnutím o žiadosti o odročenie pojednávania, preukázané vyjadrením ošetrojúceho lekára, že účastník konania nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania.“] poukazujúce na to, že § 119 ods. 3 O.s.p. bol do procesného kódexu zaradený za účelom zabezpečenia plynulosti konania a zamedzenia obštrukcií účastníkov (strán) vyhýbaním sa účasti na pojednávaní a ospravedlňovaním ich neúčasti zdravotnými dôvodmi. Uvedené rozhodnutie spočíva na názore, že zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný „bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu“

sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára. O dôvod na odročenie pojednávania podľa tohto ustanovenia O.s.p. išlo teda iba vtedy, keď (už) v čase rozhodovania súdu bola žiadosť o odročenie pojednávania doložená kvalifikovaným vyjadrením lekára o tom, že žiadajúci účastník sa z relevantných zdravotných dôvodov nemôže zúčastniť pojednávania.

14. Najvyšší súd dodáva, že účel sledovaný v zákonom ustanovení § 119 ods. 3 O.s.p. by sa nebol dosiahol, pokiaľ by sa za nevyhnutný dôvod pre odročenie pojednávania považovala (resp. dôvod, pre ktorý nemožno vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka) aj lekárske nedoložená žiadosť o odročenie pojednávania (viď tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 314/2013, 5 Cdo 169/2013, 7 Cdo 574/2013 a 3 Cdo 399/2013).

15. Žiadosť otca o odročenie súdneho pojednávania určeného na deň 3. septembra 2015 na súde prvej inštancie, doručená súdu faxom a elektronicky 2. septembra 2015 (č. l. 652 až 655 spisu) odôvodnená neukončením pracovnej neschopnosti dovolateľa z dôvodu vážneho zhoršenia zdravotného stavu neobsahovala kvalifikované vyjadrenie ošetrojúceho lekára zodpovedajúce ustanoveniu § 119 ods. 3 O.s.p., nedošlo tak k splneniu podmienok, ktoré by súdu dovoľovali odročiť nariadené pojednávanie. Ak za tejto situácie súd uskutočnil pojednávanie v neprítomnosti otca, jeho procesný postup neodporuje zákonu, v tejto súvislosti nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv, ktoré by inak otec mal možnosť uplatniť ako účastník pojednávania. Odvolací súd na základe ďalších okolností dokresľujúcich situáciu ohľadom opodstatnenosti dôvodov pre odročenie pojednávania dospel k správne záveru, že na súde prvej inštancie nedošlo k splneniu podmienok pre odročenie pojednávania a nemožno sa stotožniť s námietkou otca o porušení jeho práv na spravodlivý proces ako účastníka konania. Na lekárske správy, ktoré tvoria prílohy k dovolaniu na č. l. 706 až 709 spisu ako dôkaz dovolací súd v dovolacom konaní nemôže prihliadať, lebo v dovolacom konaní sa dokazovanie nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p., § 442 CSP). Prieskumná činnosť dovolacieho súdu sa obmedzuje len na skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli do skončenia konania pred odvolacím súdom. Dovolateľ nemôže opierať dovolanie o skutočnosti a dôkazy, ktoré mohol uplatniť najneskôr v odvolacom konaní.

16. Pokiaľ dovolateľ vytýkal, že odvolací súd nenariadil odvolacie pojednávanie, dovolací súd poukazuje na zákonnú úpravu CSP a CMP, keď v zmysle § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). V konaní podľa CMP odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní aj vtedy, ak to pre zistenie skutočného stavu veci považuje za potrebné (§ 68 CMP). Podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania iba v dvoch prípadoch, a to a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ak si to vyžaduje verejný záujem. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 veta prvá CSP).

17. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie a či skutkový stav veci (v prípade mimosporového konania „skutočný“ stav veci) bol zistený správne a dostatočne, rozhoduje výlučne odvolací súd.

18. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie (pozri bod 11. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2, 3 CSP a § 68 CMP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem; konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa nemá širší spoločenský

dopad a dotýka sa výlučne účastníkov tohto konania a práv a povinností vyplývajúcich zo starostlivosti o maloletého Maxima Čmaradu; rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý plne zodpovedal zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Dovolací súd uzatvára, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Napokon pokiaľ dovolateľ vytýkal aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť v hodnotení výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový, či skutočný stav veci, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

20. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie otca maloletého dieťaťa nie je podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné, preto najvyšší súd jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 CMP a § 451 ods. 3 CSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.